

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MARTIAL MOULIN

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ήξω, η νύχτα άπλονόταν κατασκότεινη. Ο άνεμος φυσούσε άγριος και τα κύματα έξοποισαν μανιασμένα στους βράχους της άκρογαλιίας. Μέσα στο τελευταίο σπιτάκι του χωριού η Μαργαρίτα άγρυπνούσε μόνη, μαζί με το μικρό της Φραγκίσκο, ένα παιδάκι έξη χρόνων, που λαγοκοιμόταν ξεπλωμένο κοντά στο μισοσβυσμένο τζάκι και που ή μητέρα του ούτε συλλογιόταν πάλι να το βάλει να κοιμηθεί.

Ήταν νέα ακόμα ή Μαργαρίτα, μόλις τριάντα χρόνια. Ήταν ακόμα κι όφραια και ή όμορφη της είχε και το άρμονικό και το εύρωστο.

Για ποιά λόγο τάχα ή νέα γυναίκα είχε μείνει μόνη εκείνο το βράδυ της παραμονής των Χριστουγέννων, κατά το όποιο συγγενείς και φίλοι είχαν συγκεντρωθεί για να πάνε μαζί στην εκκλησία και να γιορτάσουν κατόπιν χαρούσινα τη γέννηση του γιου της Μαρίας;... Για ποιά λόγο τάχα έμεινε έτσι μόνη και για ποιά λόγο ακόμα κλάει;... "Ω!... ή δυστυχισμένη δεν είχε πειρά κανένα στον κόσμο, έκτός από το παιδί της, και μη θέλοντας να θλίψει τους άλλους με το πένθος της, είχε άρνηθεί να δεχθή κάθε πρόκληση.

Τόν περασμένο Ιούνιο, ένας στολίσκος από φαράδια είχε άφήσει το λιμανάκι της Γκρανβιλ για να πάει να φέρει στη Νέα Γη, εκεί πέρα, μακριά, στην Άμερική, Ο καπετάν Πέτρος, ο σύζυγος της Μαργαρίτας, έβγαζε κι αυτός μαζί τους, με το καράβι του τη «Μαρι-Ζάν». Μά, όταν τόν Όχτώβρη, το ψάρεμα τελείωσε και όλα τ' άλλα τα καράβια γύρισαν, μονάχα ή «Μαρι-Ζάν» έλειπε και κανείς δεν μπορούσε να δώσει καμμιά πληροφορία γι' αυτήν.

Στην άρχη πίστεψαν πως είχε απλάως καθυστερήσει. Μά όσο περνούσαν ή μέρες, άρχισαν να φοβούνται πως έπρόκειτο περι δυστυχίματος. Και σιγά - σιγά, όλο, στον τόπο, βλέποντας να μη φαίνεταν πουθενά ή «Μαρι-Ζάν», έπεισθήκαν πως είχε ναυαγήσει και πως όλο το πλήρωμά της είχε πνιγεί. Έκαναν μάλιστα κι ένα μνημόσυνο για την άναπαυση της ψυχής των πνιγμένων.

Όστόσο ή Μαργαρίτα εξακολούθησε ακόμη και σήμερα, που είχαν περάσει δυο μήνες δόλοκληροι, άπ' την εποχή που τα πλοία γός της δεν είχε πνιγεί... Δέν μπορούσε να πιστέψει στην έκταση της δυστυχίας της. Ο Θεός είναι τόσο, δυνατός και ή Παναγία Παρθένος τόσο καλή και τους είχε παρακαλέσει τόσο και τους δυο-στis προσευχές της για τόν άνδρα της!... Γιατί λοιπόν να μην έκαναν το θαύμα τους και να της ξαναφέρουν πίσω τόν Πέτρο της, τόν πατέρα του παιδιού της, τόν πολυαγαπημένο της σύζυγο...

Κ' ενώ άνηχότος το τικ-τάκ του παλιού ρολογιού, ένώ οι τοίχοι του μικρού σπιτιού έτριζαν από φύσημα του μανιασμένου ανέμου, ή φτωχή γυναίκα είχε άφήσει τη σκέψη της να γυρίσει στά περασμένα...

Έβλεπε τόν εαυτό της, τόν καιρό που ήταν κόρη ακόμη, κοντά στη γριά χήρα μητέρα της. Κατοικούσαν στο ίδιο αυτό άπομονωμένο σπιτάκι, στην άκρη του χωριού Σαιν-Παίρ, τόν όποιο κατοικούσε και σήμερα. Ένα βράδυ που είχε πάει πολύ άργά ός το Γκρανβιλ να παραδώσει ένα έγχοραιο σε κάποια νοικοκυριά, ο Πέτρος, ο γιος της νοικοκυράς αυτής, ένα όφραιο παιδί είκοσι χρόνια, θέλησε με κάθε τρόπο να τη συνοδεύσει ως το σπίτι της. Στο όδρομo της εξομολογήθηκε τόν έρωτά του κι' άμέσως εκείνη έννοιωσε και να την τραβή προς αυτόν

και πίστεψε στην ειλκήρεια των λόγων του... Χωρίζοντας εκείνο το βράδυ, οι δυο νέοι, όρκίστηκαν ο ένας στον άλλον να παντρευτούν και ν' αγαπιούνται αιώνια...

Μά οι γονείς του Πέτρου ούτε ν' άκούσουν ήθελαν για το γάμο του γιου τους, μ' αυτή την τίμια, αλλά φτωχή νέα, και έκαναν τα πάντα για να τους χωρίσουν...

Και ή Μαργαρίτα θυμόταν τις μεγάλες θλίψεις που έννοιωσε τότε και τα δάκρυα που έχυσε, νομίζοντας πως θα έχανε τόν Πέτρο της. Άλλοίμονο όμως!... τι ήσαν ή θλίψεις και τα δάκρυα εκείνα, παραβαλλόμενα προς τη φριχτή άγωνία που την έβασάνιζε από δυο μηνών.

Παρ' όλες τις άναριθμητες δυσκολίες που τους παρενέβηλαν, οι δυο έρωτευμένοι εξακολούθησαν να βλέπονται κρυφά. Ο Πέτρος έλάτρευε τη Μαργαρίτα και ήταν άποφασισμένος να νικήσει όλα τα εμπόδια για να μείνει πιστός στον όρκο που της είχε δώσει. Τίποτε δεν θα μπορούσε να τόν κλονίσει στην άπόφαση του αυτή. Ο κείρος των δοκιμασιών τους, βάστηξε τρία δόλοκληρα χρόνια. Έίλος ή οικογένεια του Πέτρου υπέχρησε και ο γάμος τους έγινε. Στην άρχη βέβαια οι δυο νέοι σύζυγοι τα πέρασαν κάπως άσχημα, γιατί δεν είχαν καμμιά περιουσία δική τους. Μά, χωρίς στην άδιάκοπη εργασία του Πέτρου, κατώρθωσαν να μη γνωρίσουν την φτώχεια. Έξέ άλλου, ή άνάπτυ της τους έκανε να βρίσκουν τη ζωή γλυκειά και όφραια και ή γέννησις του μικρού τών Φραγκίσκου είχε συμπληρώσει την ευτυχία τους.

Ο Πέτρος, που ήταν έξυπνος και φιλόπνοος, κατώρθωσε γρήγορα να κερδίσει την εκτίμησή των έφορλιστών του και να γίνει, λίγο καιρό από της άναχωρήσώς του για τη Νέα Γη, πλοίαρχος. Έτσι ή άνεσις και ή καλοπέρασις είχε διαδεχθή τη πρωτινή στενοχωρία τόν σπιτι του.

Έξακολουθώντας την άνασκόπησι του παρελθόντος της, ή Μαργαρίτα, ξαναθυμήθηκε τόν παπού της, τόν πατέρα της, τους θείους της, τ' αδέρφια της, που ήσαν όλοι θαλασσινοί και που όλους τους είχε άρπάξει ή θάλασσα, ή ίδια ή θάλασσα που της είχε πάρει τώρα τόν σύζυγό της, τόν πολυαγαπημένο της Πέτρο... Πώς λοιπόν είχε χαθή αυτός, ο τόσο επιτηδύος, ο τόσο θαρραλέος... Η Μαργαρίτα τόν έβλεπε με τη φαντασία της άπάνω στο καράβι του, άποκλεισμένος, από παντού από την πελιδνή θάλασσα, στη μέση της πυκνής ομίχλης... Από παντού τα κύματα ύψωνόντουσαν οδυρλιάζοντας άπειλητικά, σφύριζαν και στροφογιόζαν, όμοια με τεράστια έρπετα...

Έξασφαιρα, ένα φαντάσμα μύθο παρουσιάστηκε, ένα μεγάλο καράβι. Και προχόρουσε με όλη του την ταχύτητα, έπεσε άπάνω στη «Μαρι Ζάν»... Η μυτερή του σιδερένια πρόρη χόπηξε δόλοκληρη στο μικρό καράβι, χωρίζοντάς το στα δυο... Ένας κρότος τρομερός άνήχησε, μερικάς θανάσιμες κραυγές, που τις σκέπασε ο άνεμος κι' ή τρικυμία και ή «Μαρι Ζάν» άρχισε να βουλιάζει σιγά-σιγά... Ο Πέτρος, κολυμβητής άτρόμητος, κάλυψε με το θάνατο, προσπαθώντας να πιασθή από κανένα συντριμμό... Μάταιες προσπάθειες όμως!... Σε μιά στιγμή, ένα κύμα τόν άρπασε, τόν σήκωσε στην κορυφή του και τόν έρριξε μέσ' στο βάραθρο... Κανείς δεν ήταν εκεί για να τόν βοηθήσει... Και το μεγάλο καράβι, άδιάφορο, εξακολουθούσε το όδρομo του, ένά τα σκοτάδια πόνωναν όλοένα...

Βλέποντας το όραμα αυτό, ή δυστυχισμένη γυναίκα έβγαλε έναν πνιχτό στεναγόμο. Καταράστηκε τη θάλασσα

— Και τότε, άγατημένη μου Μαργαρίτα, ός φιληθόμe...

και, για πρώτη φορά στη ζωή της, έννοιωσε μέσα της μ' αγανάκτηση σχεδόν κατά του ίδιου του Θεού, στον οποίο τόσες φορές είχε προσευχηθεί κι' ό οποίος ενώ ήταν παντοδύναμος, δεν είχε σώσει το σύζυγό της.

Ξετρελλαμένη τότε σημάχθηκε και άρχισε να κόβει βόλτες. 'Ο φόβος όμως των βηματικών της ζύσνισης το παιδί της. — Μαμά, τί ώρα ελνε τώρα ; Θά ελνε μεσάνυχτα... Ξ ; — Ναί, παιδι μου, ελνε μεσάνυχτα περισμένω... Σέ ελχα ξεχάσει... "Ελα γρήγορα να σέ βάλω να κοιμηθής... — Μαμά, είναιειτε πο το παιδι, έβαλα το παπου σάκι μου μέσ' στο τζάκι... "Ο μικρός Χριστός θα πάρασε τα μεσάνυχτα και θα μου άφησε το δώρο του... Τόν περισμένο χρόνο, που ο μπαμπάς ήταν έδώ, μου ελξε άφησει ένα ώροιο καρβακά... "Αποροφρημένη δλόκληρη από τόν πόνο της, η φτωχή γυναίκα δεν ελξε σκεφτεί τα δώρα των Χριστουγέννων. Γι' αυτό ελχε στο παιδι της... — "Ο μικρός Χριστός πρέπει να πάη σε πολλά τζάκια άπόψε και γι' αυτό δεν πρόφτασε νάρθη και σε μάς. "Αλλά μείνε ησυχος, Φραγκίσιου μου, θά περάση κι' από δω και θά βής το πρωί τα δώρα σου... — Μά, μαμά, πρόφτανε νάρθη κι' από δω, άφου έρχεται από τη μεριά της θάλασσας, όπου το σπίτι μας ελνε πρώτο-πρώτο. "Αρχίζει μάλιστα τις έπισκέψεις του από μάς... Τό ξερίζει κ' έσ' αυτό, γιατί ο μπαμπάς νάς το ελτε...

Και το παιδι διευθύνθηκε προς το άλλο δωμάτιο του σπιτιού, που χορηόμεινε για κρεββατοκάμαρη. Μηχανικά η μητέρα του, πήρε τη λάμπα και το άκολούθησε. — Τιποτε δεν ελνε στο τζάκι, μαμά, ελνε το παιδάκι άπογοητευμένο. Και όμως ήμουν τόσο φρόνιμο φέτος. — Ναί, άγαπημένο μου... — Μαμά, ο μικρός Χριστός μένει πάντοτε κοντά στον καλό Θεο ; — Ναί, Φραγκίσιου μου... — Μαμά, ελπα στην προσευχή μου στο Χριστό πώς δεν ήθελα παιγνίδια έφετος και τόν παρακάλεσα μονάχα να μάς φέρη το μπαμπά που ελνε μαζί του, κοντά στο Θεό. "Ίσως νά ήρθαν και νά μάς τους χωρούς η καπνοδόχος νά περάσουν...

"Η Μαργαρίτα, εκείνη τη στιγμή άνασκίρτησε, άκούγοντας χτύπο στην πόρτα. Τής φάνηκε μάλιστα πώς άκουσε και τόν ήχο μιάς φωνής...

— Μαμά, φώναξε τότε ο μικρός... Ελνε ο Χριστός !... Ελνε ο μικρός Χριστός που φέρνει μαζί του τόν μπαμπά ! Δέν μπωρασαν να μπουν από την καπνοδόχο και ήρθαν από την πόρτα... "Η Μαργαρίτα, τρολλή από την άγανάτι της, νομίζοντας πώς άνερεύεται, μέ δυσκολία βρήκε τη δύναμη να τρέξη ν' άνοίξη... "Έπειτα έξαφνα, τα γονατιά της λύγισαν και σοριάστηκε στο πάτωμα μη μπορώντας να προσέρη λέξη... "Από το μισάνοιγμα της πόρτας ; ελχε δει το σύζυγό της, τόν Πέτρο της...

"Ο θαλασσινός πήρε τη γυναίκα του στην άγκαλιά του και την μετέφερε μέσα. "Έκεί την άπόθεσε σε μιά πολυθρόνα και ένώ αυτός προσηλαθισσε να τη συνεφέρει, ο μικρός Φραγκίσιος γελούσε κ' έκλαιγε, τού μιλούσε για το μικρό Χριστό και σκαρφάλανε στους ώμους του για νά τόν φιληση...

— Και τώρα, ελνε ο Πέτρος, όταν η γυναίκα του συνήλθε, άνοίγοντας ένα δέμα μέ τρόφιμα κ' ένα άλλα μέ παιγνίδια που τ' ά ελε άφησε στην πόρτα, τώρα, άγατημένη μου Μαργαρίτα, άς φιληθούμε... "Έπειτα θά χοροτάοουμε τά Χριστούγεννα μαζί και θά σάς διηγηθώ την ιστορία μου... MARTIAL MOULIN

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ...

ΥΨΗ... ΔΥΣΘΕΡΗΤΑ !

"Από κείπου ξένο περιοδικό μθαίνουμε τα ύψη των περιφωτερότερων οικοδομημάτων της Εύρώπης, εκ των οποίων τα περισσότερα, καθώς βλέπατε, ελνε άρχαιες εκκλησιές. "Έτσι το καμπαναριό του ναού της Κολωνίας έχει ύψος 157 μέτρων, η μητρόπολις της Ρουένης 151, ο ναός του 'Αγ. Νικολάου στο 'Αμβούργο 144, ο μητροπολιτικός νιός του Σερλοβούργου 142, ο ναός του 'Αγ. Πέτρου στη Ρώμη 138, η πηγάμια του Χέλσος 137, ο ναός του 'Αγ. Σεραφάου στη Βιέννη 136, η Μητρόπολις του Φριμπεύργ 125, η Μητρόπολις της 'Αμβέρσας 123, η Μητρόπολις της Φλωρεντίας 119, ο ναός του 'Αγίου Παύλου στο Λονδίνο 111, η Μητρόπολις των Μεδιολάνων 109, το Δημαρχ τόν των Βουξελλών 108, ο πύργος της Βολωνίας 107, ο ναός τόν άπομάχων του Παρισίου 106, η Μητρόπολις του Μαγδεμβούργου 103, η Μητρόπολις της Αύγοστίας 102, ο άνακτορικός πύργος της Αράσσης 101, η Μητρόπολις του Μονάχου 99, ο ναός του 'Αγ. Πέτρου στο Βερολίνο 96, το Δημαρχείο του Βερολίνου 88, ο μητροπολιτικός ναός της Ούλμης 80, ο ναός της 'Αγίας Σοφίας στην Κωνσταντινούπολι 58.

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Ελνε ηηλιά και πώς μπορώ ν' άνέβω ! Γι' αυτό κι' έγω, παιτά μου, δλό νηστειού και δός του παιά πασούλια νήχτα-μέρα. Αυτό—τά ξερίζε δά !—γενούν ά ε ρ α που κάνας την καρδιά μου να φουρκώνη και θέ ν' άνέβω έκει πάνω σάν μπαλόκι !

ΕΙΣ ΕΛΠΙΔΑ

Φαντάσου τί προξίνο ! "Ελπίδα να σε λένε, νάμια γιομάτι φρεσώνες έλπίδες ή καρδιά σου κι' έγω που τόσο πιστερη σ'ού ες—αυτές—μου φράιτε !— την τελευταία έχασα έλπίδα μου σιά σου !

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΣΥ

Θααρώ πώς κι' άν επέθανι και μέ νεκροφιλούσε, άξαφνα θά ζωντανευε τ' άνασθητο χορμί μου, μέ το φιλι σου ης ζώης το νόμο θά γελούσε και πίσω θά φερνούσε στο σάμα ή ψυχή μου.

ΣΕ ΜΙΑ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ

"Ωάν καλός σου γ έρονς σου δλό συμβουλή, η παρατάς τις τρέλλες σου που έ τρελλαινούν ή τρελλοκομεί σεση στιγμή κάνο την άγκαλιά μου και σε κλειδώω μέσ' σ' αυτή τρελλή γειτονισά μου !

ΕΙΣ ΓΡΑΦΟΥΣΑΝ

"Απόνα σου διήγημα παμπάλιον που δ άβασα όταν μαζί σου τάπαζε τρ-λλαίνομαι για κείνο το κ ε ω α λ α ι ο ν που έχει ο πατέρας σου...στην Τραπέζα !

ΣΤΟΝ Τ'ΑΦΘ ΜΟΥ

"Υπό το φύλ'ωμα τών κυτ'όσων το εις τόν άνεμον πενήμιος φρίσσον μνημα εγίρεται άνδρας μεγαλου κι' έλει το σμει μου, ο φίλοι, θάπατε, και εις το μάρμαρον επάνω γραψατε : "Α Τ Α Υ Ο Ρ Ο Ξ Ύ Τ Α Ι Δ Ι Α Τ Ι Ο Ρ Ω Π Α Λ Ο Υ ! ! !

ΣΕ ΜΙΑ ΠΛΑΚΙΩΤΙΣΣΑ

Δώσε μου τη θεομή σου τη ματιά, δώσε μου της καρδιάς σου ένα φυλλο, δός μου του έρωτός σου τη φοια, μη σου αλλάζω τόν άδοξασο στο ξύλο !...

ΣΕ ΜΙΑ ΜΑΡΙΑ

Ψηλά στο παραθύρι σε κυτ'όξω στο χέρι σου το άπαλο άκουμπισμένη, σου βγαίνω το καπέλλο κι' άναράζω : — Χαίρε Μαρία κεχ'ριτωμένη !

ΣΤΟ ΛΟΥΤΡΑΚΙ

"Όταν σε είδα φέτο στο Λουτράκι μου έπότισε φορμακρη πιεζία, κι' υγιουσε τ' ώροιο σου μουτράκι και μ' άφρησε... στού Λ ο υ τ ρ α κ ι ο υ τ ά κ ρ ο ύ α ! ΣΙ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΓΑΛΑΝΟΜΑΤΑ

Γιατι να βάλνε μακρού, μική γαλανομάτα μου, και μούρφρες την κνήμη σου την παχουλή κι' ώρεια ; "Αχ, έσαι καθώς εγί ες, σε παίρνω για τη γάτα μου πουχει τα ματια γαλινά και την ουρά μακραιά !

ΜΙΚΡΑ-Μ'ΚΡΑ

Η ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑ ΤΟΥ Μ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Μιά φορά κίτηγγαλαν στο Μεγάλο Κωνσταντινού. τόν αυτοκραταρα του Βυζαντίου, διη οι κατοικοι της 'Αλεξανδρείας ελχαν άκρωτηριάσει ένα άγαλμά του και ζήτησαν άπ' αυτόν να τούς τιμωρηση για το άνοσοφύημα. "Έκεινος όμως έφερε άτάραχος το χέρι στο πρόσωπό του και περιορίσθηκε να άπαντήση ως έξης : — "Εγώ όμως δεν βλέπω νά έπαθα τίποτε...

